ΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΤΥΠΟΥ
ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ-Θ.ΑΝΑΣΤΑΣΙΛΑΚΗΣ
Λ.ΚΕΝΤΡΟ : 501 575 FAX. 501-573
://www.diavlos.gr/kpt-press-clipping/

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ.(031)521621,(01)3248310

16 ΦΕΒ. 2000

Ο Γκοντό ξανάρχεται

της ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ηταν 14 Ιανουαρίου του 1981, όταν η νεοσύστατη τότε Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» παρουσίασε στην αίθουσα «Αιμίλιος Ριάδης» της Διεθνούς Έκθεσης το «Περιμένοντας τον Γκοντό», ένα έργο που έκανε πανελλήνια «πρώτη» στη Θεσσαλονίκη στις αρχές της δεκαετίας του '60, σε σκηνοθεσία **Μίνου Βολανάκη,** και κράτησε επί 52 ημέρες ασφυκτικά γεμάτη την αίθουσα του Κρατικού Θεάτρου. Το έργο του Μπέκετ σημάδεψε την Πειραματική Σκηνή, σε βαθμό που στο φετινό εορτασμό της εικοσάχρονης πορείας της στα πολιτιστικά πράγματα της Θεσσαλονίκης να το συμπεριλάβει στο ρεπερτόριό της, να το παρουσιάζει από την Παρασκευή 18 Φεβρουαρίου στο θέατρο «Αμαλία» με νέα διανομή, αλλά με έναν από τους βασικούς συντελεστές της και πάλι στο «τιμόνι» της παράστασης, το σκηνοθέτη **Νίκο Χουρμουζιάδη.**

Το παρελθόν

Ο Ν. Χουρμουζιάδης διευκρινίζει πως, αν είχε την απόλυτη πρωτοβουλία, δε θα προχωρούσε στη δεύτερη αυτή σκηνοθετική του επαφή με το έργο. Με αφοπλιστική ειλικρίνεια εξομολογείται πως μέσα στο χρονικό διάστημα που του υπολείπεται να λειτουργεί ως έμβιο ον θέλει να δοκιμάζει καινούργια έργα, ενώ δεν παραλείπει να τονίσει την καταλυτική επίδραση που είχε στα μέλη του τότε η παράσταση του '81. «Ηταν μία εμπειρία δημιουργική η διεύρυνση ενός χώρου δύσβατου αλλά άκρως γοητευτικού, με μία ηθική αθωότητα, με την οποία πιστεύω ότι πρέπει να πλησιάζονται τα μεγάλα έργα». Οι ηθοποιοί τότε είχαν μέσο όρο ηλικίας 23 με 24 χρόνων, ενώ ο Νίκος Χουρμουζιάδης πραγματοποιούσε τη δεύτερη σκηνοθεσία του. «Ντρέπομαι να λέω ότι ίσως είναι η καλύτερη σκηνοθεσία που έχω κάνει μέχρι τώρα», λέει. Στο ζευγάρι των Λοσάρ, του Βλαντιμίρ και του Εστραγκόν, εμφανίζονταν ο **Νίκος Σεργαννόπουλος** και **ο Χρήστος Αρνομάλλης** αντίστοιχα, ενώ τον Πότζο και τον Λάκυ, σε μία τολμηρή διανομή, έπαιξαν η **Έφη Σταμούλη** και η **Βαρβάρα Μαυρομάτη.** Στο ρόλο του παιδιού εμφανίστηκε η μικρή **Χριστίνα Λαζαρίδου.**

Το παρόν

Η προσέγγιση του έργου είκοσι χρόνια μετά είναι κατά το Νίκο Χουρμουζιάδη εντελώς διαφορετική. «Προσπάθησα να αποφύγω τη βασανιστική απόφαση του να κάνω κάτι εντελώς διαφορετικό. Τόσο ο παράγοντας της διαφορετικότητας έπαιξε σημαντικό ρόλο από την αρχή».

Ετσι, ενώ το 1981 το έργο είχε έναν χαρακτήρα «ελεγειακό», η παράσταση ήταν μελαγχολική και το κωμικό στοιχείο λειτουργούσε σε υπαινικτικά, η σημερινή οπτική είναι αμεσότερα «κωμική» με το στοιχείο της πικρίας, του αδιεξόδου και της απόγνωσης να προκύπτει έμμεσα. Σε αυτήν την προσέγγιση βασικό ρόλο έπαιξε το πρωταγωνιστικό δίδυμο των **Γιάννη Μόχλα** και **Στάθη Μαυρόπουλου.** Οπως επισημαίνει ο κ. Χουρμουζιάδης, οι δυο τους είναι αχώριστοι φίλοι εδώ και είκοσι χρόνια και η σχέση τους είναι αυτή που υποβάλλει ο Μπέκετ στο έργο: πλήρους αλληλεξάρτησης, η οποία διακόπτεται από θορυβώδεις διαπληκτισμούς, που κρατούν σχεδόν κυκλοθυμικά απειροελάχιστα διαστήματα.

Ο Μπέκετ και ο Γκοντό

Χωρίς ο Νίκος Χουρμουζιάδης να πιστεύει ότι ο Μπέκετ είναι ο σημαντικότερος θεατρικός συγγραφέας του αιώνα, θεωρεί το «Περιμένοντας τον Γκοντό» το πιο γοητευτικό έργο που έχει γραφεί τα τελευταία 100 χρόνια. «Είναι το μόνο έργο που μου δίνει τόσο ολοκληρωμένη την αίσθηση της τραγωδίας. Ο Μπέκετ κάνει ένα άλμα προς την αρχαιότητα παρακάμπτοντας το Σέξπιρ. Αυτήν την αίσθηση του απόλυτου κενού, της απόλυτης απόγνωσης, δε μου την έχει δώσει έργο μετά την εποχή του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη». Οσο για το ποιος είναι ο Γκοντό, ο Νίκος Χουρμουζιάδης, αφού μας θυμίζει την απάντηση του ίδιου του Μπέκετ («αν το ήξερα, θα το είχα γράψει»), στέκεται στις αναφορές που έχει το έργο για τη Βίβλο, το Θεό, τον Χριστό, τον Κάιν και τον Άβελ, τις οποίες δε βρίσκει διόλου συμπτωματικές. «Δεν πιστεύω ότι έχει σημασία ποιος είναι ο Γκοντό, μολονότι όλα τα στοιχεία συγκλίνουν σε ένα σημείο δήξης προς την πλευρά του σωτήρα». Είναι χαρακτηριστικό ότι, όταν το έργο πρωτοπαίχτηκε στις ΗΠΑ, είχε παταγώδη αποτυχία. Παρουσιάστηκε όμως και στους κρατουμένους των φυλακών του Σαν Κουέντιν και είχε μεγάλη επιτυχία. Όταν ρωτήθηκαν για το ποιος είναι ο Γκοντό, είχαν απαντήσει: η κοινωνία. Όπως λέει και ο Νίκος Χουρμουζιάδης, «μπορεί να καταλήξει κανείς στο κοινότοπο, το οποίο έχει επιπωθεί και από τον ίδιο τον Μπέκετ: ο Γκοντό είναι αυτός τον οποίο νομίζει ο καθένας μας».

Η ταυτότητα της παράστασης

Μετάφραση: Ελένη Βαρίκα
Σκηνοθεσία: Νίκος Χουρμουζιάδης
Σκηνικά - κοστούμια: Λίλα Καρακώστα
Φωτισμοί: Στράτος Κουτράκης
Παίζουν οι ηθοποιοί: Γιάννης Μόχλας , Στάθης Μαυρόπουλος , Νίκος Λύτρας , Ανδρέας Δημητριάδης, Γιώργος Δεμερτζής